

Neretva

IZ RATNE PROŠLOSTI NAŠIH NARODA

KNJIGA ŠEZDESET DEVETA

POSEBNO IZDANJE

KNJIGA TRIDESET TREĆA

UREĐIVAČKI ODBOR

Petar BRAJOVIĆ, Ahmet ĐONLAGIĆ, Boško ĐURICKOVIĆ, Veliko KOVACEVIĆ, Viktor KUCAN, Nikola LJUBIČIĆ, Branko PEROVIĆ, Franc SOTLER, Svetislav SAVKOVIĆ — odgovorni urednik

NERETVA

Proleterske i udarne divizije
u bici na Neretvi

REDAKTORI:

Ivan GLIGORIJEVIC, Zivojin LJUBINKOVIC, Radomir PETKOVIC.
Radovan PANIC, Ivan RESETIC, Abdulah SARAJLIC

TEHNIČKI UREDNIK

Andro STRUGAR

KORICE

Miroslav VAJIC

VINJETE

Đorđe ANDREJEVIĆ KUN, Antun AUGUSTINCIC, Pivo KARAMATIJEVIĆ,
Ismet MUJEZINOVIC

PIŠU UČESNICI

NERETVA

ZBORNIK RADOVA
KNJIGA TREĆA

VOJNOIZDAVACKI ZAVOD
BEOGRAD 1965.

OD PETROVOG POLJA DO BORAČKOG JEZERA

Naš 3 (Kragujevački) bataljon 1. proleterske brigade je početkom IV ofanzive, kad je 1. proleterska divizija iz centralne Bosne usiljenim maršem otišla ka Ivan-planini i Konjicu, ostao u Petrovom polju više Sipraga kao zaštita divizijske bolnice koja je tada imala oko 20 teških ranjenika. Zao nam je bilo što se odvajamo od svoje brigade i nekako se nismo osećali baš najsigurnije sami na ovom terenu. Selo je planinsko, siromašno, u jednom od najzaostalijih krajeva Bosne. Narod nas je primao neobično dobro. Vreme je bilo sunčano i vedro, iako je bio veliki sneg. Izdaleka, iz doline Vrbasa i Bosne, čulo se potmulo brujanje »štuka« i kanonada artiljerije.

Dva-tri dana smo se privikavali na novi zadatak i novu teritoriju. Sa hranom smo stajali slabo. Morali smo da je štedimo jer nismo znali koliko ćemo ovde ostati. Držali smo sastanke, išli u patrole i posedali položaje. Sa bolnicom je bio i divizijski sanitet. Dobijali smo redovno vesti i znali za borbe oko Livna i u dolini Neretve.

Uskoro nam komandant bataljona Moma Stanojlović saopšti da je dobio naređenje od štaba divizije da ranjenike evakuišemo i predamo ih Centralnoj bolnici, a mi da uđemo u sastav svoje divizije. A gde su 1. divizija i Centralna bolnica, to niko od nas nije znao.

Tako je otpočela naša odiseja sa ranjenicima. Nosili smo ih pet dana, po snegu, zimi i bosanskom bespuću. Imali smo četiri čete (bez Prateće) od po četrdesetak ljudi. Tri su naizmenično nosile ranjenike, a jedna je obezbeđivala kolonu. Seljaka je bilo malo da bismo mogli da ih mobilišemo za nošenje ranjenika. Nije bilo ni kola, a ni puteva. Nosili smo ih od Petrovog Sela, preko Skender-Vakufa, Ugra, Vrbasa, Mrkonjića pa do Mliništa, po kozjim stazama, po strmim stranama, gde ne može nor-

maino ni jedan čovek da prođe, a kamoli nosila sa četvoricom boraca-nosača. Neprekidno stenjanje, preturanje i jauk ranjenika. Pri svakom koraku morali smo da pazimo gde ćemo stati da se ne skliznemo. Išli smo samo danju i začudo, i na našu sreću, aviona nigde nije bilo. Tako pet dana. Predosmo Vrbas na splavu i prodosmo kroz poluprazan i porušen Mrkonjić. Od sela Podražnice posmatrali smo na pet-šest kilometara udaljenja žestoke borbe na Čađavici i Sitnici. Uraganska artiljerijska vatra, »štuke«, minobacači, bliska borba mitraljezima i automatima. Krajišnici su se muški branili!

Najzad, jednog tmurnog i hladnog jutra naša kolona stiže na Mliništa. Veliki sneg, gusta četinarska šuma, bolnica i zbeg. Gomile krupno izrezanih drva i velike vatre. Predadosmo ranjenike. Odatle će ih prevoziti kamionima.

Posle kraćeg odmora i tople čorbe krenusmo u sastav brigade. Bez ranjenika bataljon kao da je dobio krila. U Glamočkom polju gotovo i nije bilo snega, samo ponegde u vrtačama. Išli smo tvrdom cestom. Nailazili smo na strašnu sliku — čitava seoba naroda. Izbeglice iz Banije i Korduna. Žene, deca, stari, volovska kola, sve to izmešano i isprepletano sa manjim i većim kolonama ranjenika i boraca. »Štuke« i »rode« bile su vrlo aktivne. Iako je nebo bilo tmurno i oblačno, avioni su po ceo dan neprekidno visili nad kolonama koje su se razmiele po Glamočkom i Livanjskom polju. Zločinački su napadali na goloruki narod i decu — bombardovali i mitraljirali. Vrisak i jauk preplašenih žena i dece. Nemoćne psovke. Srce nam se stezalo. Narod je išao stihijski u gomilama, bez reda i discipline. Valjda ih je vodio odbornik ili neki drug iz komande mesta. Mi, vojska, išli smo u redu, sa rastojanjima, legali kad naiđu avioni, izbegavali redove izbeglica, pa nas avioni i nisu napadali. A oni, izgleda, nisu znali ni dokle ni zašto idu. Verovali su da negde ima slobodne teritorije gde ne grmi i ne puca. Svi oni, i ova dečica i ove starice, krvno su vezani za našu vojsku, svaki je imao ponekog u 7. banijskoj diviziji. Odbornicima kroz čija sela smo prolazili nije bilo lako da smeste i nahrane ovoliki narod koji je navaljivao u neviđenim gomilama. Noću je bilo mirno, ali su se danju te slike stalno ponavljale.

Prolazili smo kroz polupusto i porušeno Livno, gde je pre nekoliko dana 2. divizija uništila veliki ustaški garnizon. I ovde je još bilo izbeglica. Nastavismo preko Borove glave ka Ravnom i Šćitu. Ove krajeve smo poznavali jer smo prošlog leta ovuda

prolazili oslobađajući novu teritoriju. Ovde smo bili primorani da zapalimo samostan u Sćitu iz kojeg su ustaški fratri pucali iz mitraljeza i ubili nam nekoliko drugova. Pred nama je bio Prozor odakle se čula grmljavina topova. Treća divizija je već treći dan jurišala izvršavajući Titovo naređenje: »Prozor mora pasti«. Obilazili smo ga sa severa i spuštali se u izvorni deo Vrbasa. Još nismo znali gde se nalazi naša brigada. Dugotrajni marševi su nas iscrpili. Toga jutra stiže do nas prijatna vest — Prozor je zauzet. Veliki plen, mnogo zarobljenika. Delili su nam cigarete i hranu. Velike pobeđe u Drežnici, Jablanici i Ostrošcu. Naša brigada je na Ivan-sedlu i u Konjicu. Čuli smo da je Konjic pred padom, put je otvoren.

Nastavili smo usiljeni marš ka Ivan-sedlu da što pre stig-nemo u brigadu. Desetak dana bili smo odvojeni od glavnine, a činilo nam se da je prošla čitava večnost.

Ispod Lisina, u selu Repovcima stigismo delove naše bri-gade. Ali tu smo primili i nepovoljne vesti. Jake nemačke snage od Sarajeva izbile su pred Raštelicu, a odatle nadiru prema Ivan-sedlu. Dva naša bataljona su napadala i još napadaju Konjic. Imaju dosta gubitaka, a neprijatelj uporno brani utvr-đenu varošicu. Pričaju nam da nas na Bjelašnici i sa druge strane Neretve čekaju četnici iz Srbije, Hercegovine i Crne Gore.

Dolina Neretve bila je bez snega. Danju je na suncu bilo toplo, ali su noći bile studene. Zalogorovali smo u selu Repovci. Danju, na preko metar dubokom snegu, držali smo položaje na Bitovnji i čekali Nemce. Oko Ivan-sedla je krkljalo. Nemci su navaljivali da zauzmu ovaj prevoj i prodru u Konjic. Tamo su se žestoko odupirali Crnogorci iz 1. i 2. bataljona naše 1. bri-gade. »Štuke« su neprekidno bile u vazduhu — od jutra do mrkle noći. Pravile su veliki krug od Ivan-sedla, Konjica, Ja-blanice i Prozora i neprekidno pikirale. Nas u šumi nisu tukle, jer nas nisu videle, ali smo po krugu koji su opisivale tačno raspoznavali gde je položaj naših jedinica. Stalno su bombar-dovale Crnogorce. Oni su se krili po tunelima, na čije su se ulaze okomile »štuke«. Oni koji su bili napolju krili su se obi-lazeći oko drveća. Glasno, po običaju psovali su, jer su pred »štukama« bili nemoćni. Piloti su bili toliko drski i uporni da su gonili i pojedince, kad ih na čistini otkriju. Između Bradine i Ivan-sedla gonili su na drumu kurira 1. proleterske i ubili ga.

Kad smo se uveče vratili sa položaja, našli smo naše komordžije i ojađen narod. Ovi banditi iz vazduha do temelja su spalili selo Repovac. Od siromašnih drvenih kuća ostala su samo zgarišta koja su još dogorevala. Smrad paljevine — strašan prizor!

Nemci su zauzeli Ivan sedlo. Krenusmo u protivnapad. Celu noć smo tamarali dok nas vodiči nisu doveli na mesto gde treba da napadnemo. Veliki sneg, mrak, poledica. Razvili smo se u strelce i pokušavali da niz glatku zaleđenu stranu sidemo da njihovih bunkera. Klizali smo se nekako niz brdo, a onda smo zastali na čistini, jer nismo mogli ni napred ni nazad. Nemci su nas obasjavali reflektorima i zasipali kišom čelika. Nisu nam dali ni oka otvoriti, a kamoli da ih napadnemo i zauzmemo bunkere. Sa druge strane napadali su sa istom ratnom srećom Crnogorci. Promrzli, ljuti, izmučeni vraćali smo se nazad, čuteći, sagnute glave.

Raspoloženje je bilo mučno. Iako nas niko ni o čemu nije obavestavao, situaciju smo dobro znali. Obruč oko nas sve se više stezao. Stalno smo mislili i govorili o ranjenicima i izbeglicama. Kuda će i šta će s njima biti? Umesto da otvorimo put preko Konjica, mi smo sad izgubili i Ivan sedlo, a zli jezici već su Sapatali da je neka nemačka kolona otišla Talijanima u pomoć kao pojačanje. A tamo su oni napravili betonske bunke i ogradili se bodljikavom žicom.

Jednom rano izjutra stigla je od štaba brigade vest da se, ne čekajući smenu na položajima koje treba da brane Sandžaklije, najhitnije prikupimo u selu Repovci. Komandant bataljona Moma saopštio je komandirima četa: »Nemci su se probili od Bugojna prema Prozoru gde se nalazi oko 4.000 ranjenih drugova. Upućene su naše jake snage da razbiju Nemce. Mi smo dobili zadatak lično od druga Tita da idemo usiljenim maršem bez obzira na umor, na gubitke od avijacije i da napadnemo Nemce«.

Krenula je duga kolona 1. proleterske, najpre grebenima ka Crnom vrhu kod Prozora, a onda je naglo okrenula prema severu desnom obalom Vrbasa. Dva dana i dve noći bez prekida trajao je taj marš u kome se više trčalo nego išlo običnim korakom. Avioni su neprekidno kružili i dosadno urlali pikirajući i mitraljirajući našu kolonu. Međutim, kolona je išla napred ne pomišljajući da prekida pokret. Samo kraći odmor, nabrzinu

pojedeni suvi komadić buđavog i okorelog hleba, pa trkom napred. Trebalo je što pre stići, jer se na Makljenu i Pidrišu razbuktavao boj za ranjenike. Sa svih strana, slično nama, jurile su prema toj grupaciji i druge naše jedinice.

Spuštajući se sa brda, naša kolona je ušla u selo Bistricu, u dolini Vrbasa. U večernjem sutonu kuće su buktale kao luč. Plač i jauk žena i dece, psovke i kletve starijih ljudi, blejanje ovaca i mukanje goveda dopirali su sa svih strana. Rušile su se i sa treskom padale krovne grede bacajući u nebo hiljade varnica. Pred ovakvim prizorom i naša tvrda i surova vojnička srca podrhtavala su i naterivala suze na oči. Maršovali smo dva dana i jednu noć, bili smo već pri kraju snage i ovde u ovom jadnom i popaljenom selu trebalo je da imamo kraći zastanak. Ali niko na to nije ni pomišljao. Bolničarke su trčale da previju ranjenike, borci iz zapaljenih kuća izvlačili su stradale, iz razbuktale štale izvodili stoku, jurili od potoka koji teče kroz selo sa kofama, kantama, koritima — šta je kome dopalo do ruku — i zajedno sa narodom gasili jadne ostatke imovine.

Od svih teškoća kojih je u ovoj kao i u svakoj drugoj ofanzivi bilo napretek, nas su najviše dirnule baš ove patnje nedužnog naroda, nejači, iznemoglih staraca i starica, popaljenih sela koja su na sve strane gorela kao i neizmerne muke naših ranjenika i bolesnika.

Levo od nas, južno i zapadno od Vrbasa, ključale su neprekidne borbe praćene ehom eksplozija, podrhtavanjem zemlje i s vremena na vreme jačim i slabijim odblescima.

Još jedan dan i noć marša bez sna i odmora, marša preko bespuća, brda, usečenih kanjona. Najzad, stigismo na cilj. U svitanje tog mutnog dana, kada su nam se oči same zatvarale, kada na nogama nismo mogli ni da stojimo, začu se komanda: »Na položaje!« Bili smo zašli duboko u pozadinu nemačkih snaga koje su se ustremile ka Prozoru. Nalazili smo se između Donjeg Vakufa i Bugojna na desnoj obali Vrbasa. Najpre se u streljački stroj razvila naša omladinska četa i krenula na položaj — osrednje brdo sa proređenom šumom. Desno od nje krenula je naša 3. četa. Išli smo oprezno, ne znajući gde može da bude neprijatelj. Pred nama ga nije bilo. Međutim, na našem levom krilu, kod omladinaca, razvila se uraganska vatra. Nemci su verovatno pratili naše kretanje i uputili neku svoju jaču jedinicu da posedne ove položaje i obezbedi svoju

komunikaciju. Tako je u svitanje ovog jutra, u dubokoj pozadini neprijatelja, došlo do iznenadne susretne borbe prsa u prsa. Dva streljačka stroja hitala su jedan prema drugom — isti položaj. Došlo je do bliske borbe automatima, bombama i noževima. Gubici su bili znatni i na jednoj i na drugoj strani. Najpre su uzmakli iznenađeni omladinci, pa su Nemci uspeli da zauzmu položaj. Međutim, držali su ga samo nekoliko minuta. Kao da se od ovog neočekivanog udara trgao i probudio, razređen i umoran streljački stroj omladinaca brzo se sredio i, predvođen neustrašivim komandrom, kao orkan bacio se na Nemce. Napad je bio tako silovit da su Nemci brzo okrenuli leđa i izgubili se u dolini Vrbasa. Pored nekoliko mrtvih omladinaca izmešanih sa pobijenim Nemcima, pao je izrešetanih grudi i njihov omiljeni komandir Momir Joksović.

Pred nama, na nekoliko stotina metara preko Vrbasa koji nismo mogli videti, protezala se krivudava cesta Bugojno — Vakuf. I tek sada smo saznali gde smo došli i gde se nalazimo. Po neki kamion nailazio je sa položaja ili obratno, ali su Nemci, zasipani vatrom naših mitraljeza, bili prinuđeni da uskoro obustave ceo saobraćaj.

Predveče tog mutnog dana na nas se sručila čitava lavina neprijatelja koja je tražila i krčila prolaz prema Jajcu. Najpre je usledio silovit napad pešadije uz dejstvo »štuka«, artiljerije i minobacača koji su tukli po našim položajima. Pošto su nas odbacili od druma u krševite gudure, odakle smo se odupirali njihovoj pešadiji, putem je potekla bujica vozila — tenkova, kamiona, topova, konjskih kola — i pešadijskih kolona. To je bio siguran znak da su borbe u rejonu Pidriša i Makljena dobijene i da su se sada prenele u dolinu Vrbasa oko Gornjeg' Vakufa.

Opet najhitnije naređenje za marš. Ni sada nismo znali kuda i zašto. Krenuli smo istim putem kojim smo i došli sve do istočnih padina Crnog vrha. Odatle smo se spustili na drum između Prozora i Rame i predveče se malo zadržali kraj nekoliko vodenica pored jednog potoka. Komandant i komesar bataljona otišli su da prime zadatak od druga Tita. Iste noći produžili smo dolinom Rame ka Neretvi. Vreme je bilo prohladno, ali put suv, nigde snega. Svu noć je kolona išla. U kanjonu Rame nailazili smo na naše kamione i vozila. Šoferi, tenkisti i artiljerci bili su ljuti. Valjda su znali da, pošto nismo zauzeli Ko-

Na Prenju za vreme IV ofanzive

njić, za njihova vozila dalje puta nema. A vojniku je najteže kad se rastaje od oružja.

Pred zoru smo stigli u Jablanicu. Tu smo već saznali da treba da pređemo Neretvu i dalje preko Prenja. Rekli su nam da su na onoj strani već neke naše jedinice — 2. dalmatinska i 2. proleterska brigada — koje su te noći razbile četnike i zauzele most i prelaze.

Najzad smo u samo svitanje počeli da prelazimo preko polurazrušenog mosta. Ljudi su se nekako pentrali i prelazili, ali je sa konjima bilo teško. Stalno su nas požurivali da idemo brže, dok ne stigne neprijateljska avijacija.

Po prelasku uputili smo se, na naše opšte iznenađenje, na jug napuštenim železničkim šinama prema Mostaru i stigli do sela Glogošnice. Dalje nije bilo puta, već se pred nama kao zid uzdizao masiv krševitog Prenja. Njegovi snežni vrhovi blistali su na suncu. Poseli smo položaje okrenuti prema tim belim vrhovima. Rekli su nam da otuda očekujemo Talijane od Mostara. Iza nas, u dolini Neretve i oko Jablanice, besnele su »štuke« i neprekidno ključala borba kao u kazanu.

Na ovim položajima smo proveli dva dana i relativno se dobro odmorili, ali smo se ponova odvojili i ostali iza brigade.

Pošto su nas smenile neke dalmatinske jedinice, krenuli smo za glavninom. Bilo je očigledno da je najveći deo ranjenika i komore već prešao na ovu stranu, ali su ostale naše snage još prelazile kod Jablanice. Mi smo od Krstača pa do vrhova Prenja i dalje do sela Idbaru prestizali kolone ranjenika i komore. Nailazili smo i ovde na pojedine grupe izbeglica, uglavnom žena i dece, mada je njihov najveći deo vraćen još od Livna, Duvna i Sujice.

Kolone ranjenika koje su se pentrale po snežnom i krševitom bespuću Prenja pružale su veoma mučan prizor. Danju se još nekako išlo — bilo je toplije, videlo se kud se gazi — ali su zato »štuke« nemilosrdno urlikale i neprekidno visile nad glavama beskrajnih i isprekidanih kolona. A noću je stezao mraz, padale guste magle i duvali ledeni vetrovi. Drva se retko gde moglo naći, a ni skrovitih mesta za loženje vatri nije bilo. Teško bi se moglo reći čije su muke bile veće: jadnih konjovodaca, izmučenih ranjenika ili boraca koji su ih nosili. Pored teškog i beskrajnog umora i gladi, širio se i tifus. Sve najgore što živog čoveka može da snađe splelo se u nerazmrsivi čvor na divljim, negostoljubivim i zaleđenim padinama Prenja.

U selima Idbaru i Bijeloj već je nešto bolje. Srećni su oni ranjenici i komordžije koji su dovede stigli. A šta će sve da bude sa onima koji se, još u bunilu i polusvesti, gladni i do kraja iscrpeni, veraju besputnim liticama Prenja?

Svoj bataljon stigli smo kod Boračkog jezera. Tu su nas umesto »štuka« bombardovale italijanske »savoje«. Radovali smo se što smo opet u brigadi.

Sa prostorije kod Boračkog jezera, gde su kratko vreme predahnule pored logorskih vatri, jedinice 1. proleterske pošle su u proboj i razbijanje neprijatelja koji je branio dolinu Neretve prema Glavatičevu i Ulogu.

Naša brigada je dobila zadatak da razbije četnike Baja Stanišića na planinskim grebenima južno od Neretve, a naš 3 (Kragujevački) bataljon trebalo je da iznenadno napadne i uništi »četnički štab« u Glavatičevu, 10—15 km u pozadini neprijateljskog fronta.

Kad su u mrkloj noći 1. i 2. crnogorski bataljon desno od nas otpočeli oštru borbu bombama, kamama i automatskim oružjem, mi smo uskim puteljkom krenuli kanjonom Neretve ka Glavatičevu. U prethodnici bataljona nalazila se naša 3. četa, a sa desetinom u čeonj patroli bio je zamenik komandira čete Zuća.¹ Celu noć je četa maršovala pod zaštitom mraka, težeći da što pre stigne na određeni cilj. I sada izgleda čudnovato i nerazumljivo zašto četnici na tom prolazu nisu postavili zasedu ili patrolu, da nam spreče neopažen prodor u njihovu duboku pozadinu.

Kad je naš bataljon pred zoru izbio u Glavatičevo, patrola sa Zućom iznenadila je i ubila četničkog stražara pred školom i opkolila zgradu u kojoj se, prema podacima, nalazio »neki četnički štab«. Opkoljeni četnici iz škole davali su žestok otpor, ne pomišljajući na predaju. Tada su u akciju stupili naši bombaši predvođeni Zućom. Od eksplozija bombi popucali su prozori na školi.

Od meštana smo saznali da svuda na okolnim visovima položaje drže jake četničke snage. Komandant Moma je odmah naredio četama da kružno posednu položaje oko Glavatičeva, prema četnicima na okolnim visovima od kojih se neočekivano našao okružen. Naša četa je odmah prešla preko natrulog drvenog mosta na desnu obalu Neretve i posela visove na oko 1 km od škole, frontom prema planinskim vrhovima na severu, odakle su četnici počeli da se javljaju puščanom i mitraljeskom vatrom. Tamna noć im je onemogućavala da nas precizno tuku i bilo šta saznaju o napadu na »njihv štab« u školi.

Zuća je tražio od štaba bataljona da i dalje ostane sa bombašima kod škole. On se sa ostalima nekoliko puta, na

¹ Dragoljub Božović Žuća, učenik gimnazije, stupio u partizane u leto 1941. i bio jedan od veoma istaknutih i zapaženih boraca 3 (Kragujevačkog) bataljona.

njemu svojstven način, vesto kao mačka prikrađao i ubacivao »kragujevčanke«. Pozivao je četnike na predaju, objašnjavajući im njihovu bezizlaznu situaciju i da im nećemo ništa, ako se bez borbe predaju. Četnici na pozive nisu odgovarali ni prestajali da puščanom vatrom brane prilaze zgradi.

Nama se žurilo da što brže raščistimo situaciju u školi. Kako se već bilo prilično razdanilo, bombašima je bilo teško i opasno da se kreću preko širokog i čistog školskog dvorišta.

Uzdajući se suviše u svoju dotadašnju ratnu sreću, Žuća je ponovo pošao pod četničke prozore. Uspeo je da im se neopaženo privuče, ubaci bombu i pozove ih na predaju, preteći im da ćemo u protivnom zapaliti školu. Baš tada sa tavana škole iznenada sevnu puška i Žuća se sruši pogođen u srce.

Posle Zućine pogibije borci su još odlučnije navalili da sa opkoljenim četnicima raščiste. Doneta je odluka da se škola zapali. Pojačala se eksplozija bombi i četnici počehše da izlaze sa dignutim rukama. Bilo ih je oko dvadesetak. Na saslušanju se pokazalo da to nije nikakav štab, već grupa za agitaciju i propagandu pri »Državnoj vrhovnoj komandi«. Među njima bio je i neki major Santić, koji je pokušao da se predstavi kao stranac i na francuskom zatražio komandanta da se njemu preda. Kad je Moma stigao i pozvao ga da izađe, prekoračio je školski prag sa pištoljem u ruci. Opomenut da baci oružje, on je verovatno videći bezizlazan položaj a ne želeći da se živ preda proleterima, podigao ruku i pucnjem u slepoočnicu presudio sam sebi.

Zućina smrt izazvala je mučno i teško raspoloženje u četi i bataljonu. Iako smo na ovakve prizore bili uvek spremni i navikli, ipak nam je ovaj događaj veoma mučno pao i borci su bili vidno uzbuđeni i ožalošćeni.

Sve do podne bataljon se nalazio u neobičnom i nezavidnom položaju: branio se okružen četnicima sa svih strana. Tek negde oko podne kroz korito Neretve i njene vrbake stigle su i jedinice 2. proleterske brigade.

Teodosije PAREZANOVIC